

Знамето

Текст: о. з. полковник Йосиф Илел

Денят е 8 май 1932 г. Двоен празник. Постава се основният камък на Болницата-паметник на загиналите евреи във войните от 1912-1918 г. Освещава се и се връчва знамето на Благотворителното дружество на ветераните от войните.

На височинката, северно от сградата на Министерството на земеделието и всичко наоколо, е претъпкано с народ. Тук се е събрал елитът на София. Цар Борис III е представен от личния си секретар г-р Хангжиев. Гвардейската музика свири бойни маршове, а по улица „Позитано“ са изпъчили гърди стройните редици на евреите-ветерани от войните. До тях в бяло-сините си униформи са редиците на макабейците с еврейското знаме и макабейската духовна музика. Хорът при Централната синагога, под диригентството на незабравимия Моше Цадиков, залива присъстващите с чудните еврейски мелодии. Обстановката е историческа – величествена, впечатляваща, незабравима. Настроението празнично!

Положен е основният камък на Болницата-паметник

в памет на загиналите над 1000 бойци евреи.

Започва освещаването на знамето на ветераните. Главният равин г-р Хананел поканва министъра на войната генерал-лейтенант Александър Кисъов да бъде кръстник на знамето. Видимо развълнуван, министърът разрязва плащеницата, с която е обвито знамето, и го целува. Полковник Рахамим Мошоноф, след кратко слово, окачва на знамето разкошна лента от името на ветераните от Пловдив. Същото сторва и Алберт Киосо от името на макабейците.

Не по определения сценарий генерал Кисъов вдига високо знамето и го понася по улица „Позитано“ към стройните редици на ветераните и макабейците. Следват го останалите официални лица. Появата на знамето е посрещната от мощно „ура“, което оглася всичко наоколо. Застанал на една височина, генералът-кръстник произнася прочувствено слово.

Аз се чувствам горд и щастлив, че на мен се падна честта да бъда кръстник на това чисто и свято знаме... Аз познавам отблизо и добродетелите на българските евреи, и специално на евреите войници и офицери. Високо ценя начина, по който се увековечава паметта на падналите евреи във войните.

Знамето е поето от Буко Басан, ветеран, запасен поручик, загубил едната си ръка на Македонския фронт, председател на дружеството. Речта му е възмуваща: *С трепетна радост приемам това знаме от ръката на министъра на родната армия и осветено от нашето духовенство. Ние се радваме на новото знаме, но клетва пред него не полагаме. Един път се кълне българският войник пред бойните знамена на родната армия, под сянката на които шествахме с усмивка на уста срещу вражеските куршуми. ■*

Министерство на земеделието.

Знамето на Благотворителното дружество на ветераните от войните.

